

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **D. T.**, bytem, zast. Mgr. Barborou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2017, č. j. JMK 1355/2017, sp. zn. S-JMK 163946/2016/ODOS/Ša,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, ze dne 4. 1. 2017, č. j. JMK 1355/2017, sp. zn. S-JMK 163946/2016/ODOS/Ša (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 31. 8. 2016, č. j. ODSČ-12972/16-18 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Dle prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným tím, že dne 2. 6. 2016 v 15:45 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., v Brně po pozemní komunikaci ulice Dornych ve směru od ulice Úzké k ulici Křenové, přičemž při jízdě držel v ruce telefonní přístroj. Na ulici Koliště byl proto zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Lustrací v registru řidičů bylo zjištěno, že není držitelem řidičského oprávnění, kdy poté, co mu skončila sankce zákazu činnosti řízení motorových vozidel, nepožádal příslušný obecní úřad o vrácení řidičského oprávnění. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tedy řídil motorové vozidlo a nebyl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění a držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, čímž se dopustil nedbalostně přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu a úmyslně přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobce byl dále povinen nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v úvodu žaloby uvádí, že žalovaný nereagoval na těžiště zcela zásadní námitky žalobce, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Konkrétně má žalobce za to, že s ohledem na princip dobré správy a skutečnosti, že se prekluze přestupku prodloužila na dva roky, ústní jednání bylo nařízeno dva měsíce po spáchání přestupku, žalobci hrozil závažný trest zákazu řízení všech motorových vozidel až na dva roky a pokuta až 50 000 Kč a předvolání bylo žalobci doručeno fikcí, měl správní orgán prvního stupně opakovat ústní jednání. Dle žalobce byla zásadní otázka, z jakého důvodu žalobce řídil bez řidičského oprávnění, a to jak ve vztahu k hodnocení materiálního znaku přestupku, tak otázky zavinění.

Dále má žalobce za to, že bylo vhodné v případě, že správní orgán prvního stupně nehodlal opětovně žalobci zaslat pozvání k ústnímu jednání, vyzvat žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As 161/2014, jehož těžiště spočívá v tom, jestli jednání obviněného je obstrukční či zda lze z jednání obviněného vysledovat, že nevyjádřením se k věci na ústním jednání nebo poté, před vydáním rozhodnutí, mohlo být zasaženo do jeho práv.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný vůbec nezabýval konkrétními okolnostmi ve vztahu k otázce zavinění, tj. zda mohl žalobce vědět, že ode dne 5. 3. 2014 pozbyl řidičské oprávnění. V absenci zavinění dle žalobce svědčí následující okolnosti. Zmocněncem Vespalcem byl žalobce prokazatelně uveden v omyl, že byla podána žaloba se současnou

žádostí odkladného účinku, které se ze zákona obligatorně vyhovuje. Žádný správní orgán navíc žalobce nevyzval k odevzdání řidičského průkazu, navíc byl žalobce několikrát od roku 2014 před svědky zastaven a lustrován hlídkou Policie ČR s negativním výsledkem. Žalovaný žádnou z těchto skutečností nehodnotil, čímž zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

K materiální stránce přestupku se dle žalobce žalovaný vyjádřil zcela nedostatečně. Žalovaný se nevypořádal s žalobcovou námitkou směřující k tomu, že správní orgán prvního stupně nesprávně hodnotil materiální stránku přestupku jako narušení pořádku ve státní správě. Správní orgán prvního stupně hodnotil nebezpečnost přestupku tím, že žalobce jezdil bez zdravotní a odborné způsobilosti, což žalobce neprodleně vyvrátil skutečností, že dne 7. 6. 2016 zdravotní i odbornou způsobilost prokázal. Žalobce se navíc po dobu odnětí řidičského oprávnění nedopustil žádného přestupku, nepředstavoval tak pro ostatní účastníky silničního provozu nebezpečí. Vzhledem k tomu, že se žalovaný vyjádřil pouze tak, že vrácení řidičského průkazu dne 28. 6. 2016 nemá žádný vliv na hodnocení materiální stránky přestupku, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Dále se dle žalobce žalovaný nedostatečně věnoval vlastnímu hodnocení námitek žalobce zpochybňující skutečnost, že tento držel mobilní telefon. Konkrétně žalobce poukazoval na existenci handsfree sady a důkaz výpisem hovorů. Dále žalobce poukazoval na to, že je pravák a na levé ucho špatně slyší, což zpochybňuje tvrzení policisty, že mobilní telefon držel u levého ucha, navíc je takových rozměrů, že pokud by ho držel v ruce, nebyl by z dálky vidět. Policista také žádným způsobem nespecifikoval velikost, tvar a barvu telefonu. Žalovaný se však těmito námitkami nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále uvádí, že závěr žalovaného ohledně výše sankce nemůže obstát ze tří důvodů. Předně správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce byl v posledních třech letech sankcionován třikrát za porušení zákona o silničním provozu. Správní orgány však vycházely z nesprávných podkladů, neboť se žalobce mohl dopustit pouze dvou přestupků (dne 11. 7. 2013 a dne 6. 8. 2013). Žalobce odmítá názor žalovaného, že zahazení odsouzení je nutné vztahovat k okamžiku spáchání přestupku, nikoliv k okamžiku rozhodnutí o přestupku. Na obviněného se po celou dobu přestupkového řízení, které může trvat až dva roky, popř. ode dne 1. 7. 2017 tři roky, hledí jako na nevinného. Správní orgán musí hodnotit osobu obviněného až v okamžiku vydání rozhodnutí, neboť musí přihlédnout i k chování obviněného v silničním provozu v průběhu přestupkového řízení. I kdyby tedy vedle sebe stály dva možné výklady lhůty pro zahazení odsouzení, pak správní orgán musí v souladu se zásadou in dubio pro reo aplikovat výklad pro obviněného příznivější. Žalobce tedy trvá na tom, že při stanovení sankce postupovaly správní orgány nezákonně, popř. žalobce žádá soud v rámci moderačního práva o snížení sankce na 25 000 Kč.

Na závěr žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, jenž měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a uložit správnímu orgánu prvního stupně, aby otázku započtení sankce blíže rozvedl a pojmově opravil. Ze spisu nevyplývá, jestli byl žalobci řidičský průkaz zadržen nebo odebrán. Správní orgán prvního stupně však operuje pouze s pojmem zadržení řidičského průkazu. Mimoto se žalobce domnívá, že otázka započtení sankce, která má příznivý vliv na faktickou délku trestu, by měla být řešena již ve výroku rozhodnutí a poté následně rozvedena v odůvodnění rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podotkl, že žalobní námitky žalobce uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný tak na napadené rozhodnutí odkazuje, neboť všechny námitky vypořádal.

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku ze dne 7. 6. 2016 sepsané Policií ČR, Městské ředitelství policie Brno, územní odbor vnější služby, dopravní inspektorát (dále jen „Policie ČR“), oznámení přestupku ze dne 2. 6. 2016, výpis z evidenční karty řidiče ze dne 27. 6. 2016, rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 12. 9. 2013, spr. př. a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, sp. zn. ODSH 14299/2014/tokob S02.

Ze správního spisu dále vyplývají následující relevantní skutečnosti.

Správní řízení bylo zahájeno dne 11. 7. 2016 fikcí doručením oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 24. 8. 2016. K ústnímu jednání, při němž byl proveden výslech svědka – policisty Bc. O. R., se žalobce bez řádné omluvy nedostavil. Svědek k věci vypověděl, že dne 2. 6. 2016 v 15:45 hod. při jízdě ve služebním vozidle viděl, jak řidič vozidla jedoucí po ulici Dornych drží v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Vyloučil, že by se mohl splést v záměně telefonu s jiným předmětem. Dodal, že z důvodu telefonování při jízdě byl řidič vozidla zastaven, kdy při lustraci v registru řidičů bylo zjištěno, že tento není držitelem řidičského oprávnění.

Žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které mu bylo oznámeno doručením do datové schránky dne 31. 8. 2016, prostřednictvím zmocněnce podal dne 13. 9. 2016 blanketní odvolání, jenž dne 29. 9. 2016 doplnil. Uvedl, že rozporuje naplnění materiální stránky přestupku, protože před zahájením řízení již opět nabyt zpět řidičské oprávnění. Dále se dle žalobce jednalo čistě o formální odnětí řidičského oprávnění, protože trest zákazu řízení motorových vozidel byl již vykonán. Stran přestupku spočívajícího v držení telefonního přístroje pak uvedl, že jeho vozidlo je vybaveno handsfree sadou, proto neměl důvod držet telefon u levého ucha. Odvolání bylo opětovně dne 14. 10. 2016 doplněno o podání, v němž jsou popsány nedostatky v napadeném rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo. Žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v jeho nepřítomnosti a namítal porušení jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce dále v podání namítal, že v případě přestupku spočívajícího v řízení vozidla bez řidičského oprávnění nebyla naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty přestupku a materiální stránka přestupku. Zpochybnil spáchání přestupku

spočívajícího v držení telefonního přístroje v ruce za jízdy a nesouhlasil s výší uložených sankcí.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s odvolacími námitkami vypořádal následovně. K provedení ústnímu jednání v nepřítomnosti žalobce uvedl, že žalobce své tvrzení stran zdravotní indispozice ničím nedoložil a mohl po odpadnutí akutní zdravotní indispozice správní orgán prvního stupně požádat o prominutí zmeškání úkonu a k tomuto přiložit svoji omluvu. Takto však žalobce nepostupoval, přestože správní orgán prvního stupně další úkon v řízení činil až po sedmi dnech od konání ústního jednání. Návrh žalobce, aby správní orgán v případě pasivity ze strany obviněného řádně předvolaného k ústnímu jednání automaticky nařizoval další ústní jednání, je absurdní a nadto v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení.

Co se týče porušení práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalovaný uvedl, že v oznámení o zahájení řízení dal správní orgán prvního stupně žalobci dostatečně jasně najevo, že považuje obstarané podklady za kompletní a po jejich provedení, jakožto důkazů při ústním jednání, zřejmě dospěje i skutkový stav do situace, že o něm nebude důvodných pochybností. Pokud tedy žalobce po zahájení řízení až do vydání rozhodnutí neuplatnil svá práva, nelze tuto skutečnost klást k tíži správnímu orgánu. Pokud žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015 č. j. 2 As 161/2014, dle žalovaného tento odkaz není případný, jelikož v řešeném případě byl účastník řízení aktivní a omluvil se z ústního jednání.

K přestupku spočívajícím v držení telefonu v ruce při řízení žalovaný konstatoval, že jelikož nebyl dokumentován žádnými technickými prostředky, jsou jedinými důkazy tvrzení policistů. Ta jsou dána jednak v podobě písemností, které policisté k věci zpracovali a jednak v podobě svědecké výpovědi. Žalovaný dospěl k závěru, že policisté v projednávaném případě vykonávali svoji služební činnost, při níž byli vázáni závazky, aby případný zásah do práv a svobod osoby, vůči níž směřuje úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného tímto služebním úkonem a aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policistů vůči němu. Žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114. Pokud žalobce argumentoval nainstalovanou sadou handsfree ve vozidle, pak k tomu žalovaný uvedl, že tato skutečnost nevylučuje manipulaci s mobilním telefonem levou rukou u levého ucha. Svědek podrobně popsal co, kdy, kde a odkud pozoroval. Z jeho svědectví pak bezesporu vyplynulo, že žalobce při řízení motorového vozidla držel v ruce telefonní přístroj, kdy skutková podstata řešeného přestupku postihuje právě již držení hovorového zařízení, není postihováno jednání spočívající v držení telefonního přístroje při telefonním hovoru, proto bylo nadbytečné provádět důkaz v podobě výpisu z hovorů, když je naprosto irrelevantní, zda v době, kdy byl žalobce spatřen svědkem

při držení telefonního přístroje, právě s někým hovořil či nikoliv. Žalovaný na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27.

K přestupku spočívajícím v řízení motorového vozidla žalobcem, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění, žalovaný uvedl, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění na základě rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice č. j. ze dne 12. 9. 2013, resp. podle ust. § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu jej pozbyl nabytím právní moci (5. 3. 2013) rozhodnutím příslušného správního úřadu, kterým byla uložena sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel. Ke skutečnosti, že žalobce rozporoval naplnění zavinění, neboť po rozhodnutí o odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, kterým byla uložena sankce, zmocnil Z. V. k podání správní žaloby a žádosti o odkladný účinek jménem žalobce a zmocněnec jej měl informovat, jakmile bude vydán rozsudek v dané věci, žalovaný poznamenal, že žalobce naplnil subjektivní stránku přestupku ve formě nevědomé nedbalosti. Dále žalovaný uvedl, že z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Vztah mezi obviněným a jím zvoleným zmocněncem není předmětem přezkumu správních orgánů. Soukromoprávní rovina vztahu obviněný – zmocněnec nemá přesah do správního řízení, není okolností, která by mohla ovlivnit hodnocení zavinění. V případě, že by tomu tak bylo, mohly by nastávat absurdní situace, kdy by si účastník správního řízení, kterému byla pravomocně uložena sankce zákazu činnosti, zvolil např. jen takového zástupce, který by byl zmocněn podat žádost o odklad výkonu rozhodnutí podle ust. § 83 zákona o přestupcích, kdy je této žádosti obligatorně vyhověno, avšak v případě, kdy by zmocněnec nepostupoval v souladu se sjednanou plnou mocí, by poté účastník řízení argumentoval nemožností dovození ani nedbalostního zavinění za přestupek spočívající v jednání v rozporu s pravomocně uloženou sankcí. Skutečnost, že tehdejší zmocněnec neplnil své povinnosti zástupce žalobce v řízení o přestupku řádně (občanskoprávní rovina tohoto vztahu), nelze promítat do dalšího správního řízení. Žalovaný zdůraznil, že z nesprávného postupu zmocněnce, který v případě, že nejednal, jak mu ukládala plná moc, pak se na obviněného hledí, jakoby nejednal on, resp. že o výsledku žaloby a žádosti o odkladný účinek věděl. Dle žalovaného se žalobce dopustil přestupku v nevědomé nedbalosti, když mohl a měl vědět, že svým jednáním porušuje zákaz uložený rozhodnutím správního orgánu. Vědomost o tomto zákazu vyvozuje žalovaný z řádného doručení rozhodnutí, kterým byl zákaz uložen žalobci.

Žalovaný k tomu dále dodal, že zákonodárce stanovil vůči řidičům pro případ vrácení řidičského oprávnění povinnost podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění je vráceno až na žádost osoby, která jej pozbyla podle § 94a zákona o silničním provozu. Nicméně do doby vrácení řidičského oprávnění je ze zákona pohlíženo stejně na řidiče, který vykonává sankci (popř. zákaz řízení z důvodu dosažení 12 bodů) a na řidiče, který si stanovenou lhůtu zákazu řízení již odbyl, avšak si ještě nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. Tato striktní konstrukce zákona obecně chrání společnost před osobami, které nemají dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel a mohou být

hrozbou pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Obviněný je v řešené věci trestán za řízení bez řidičského oprávnění a nikoliv za „formalitu“ v podobě opomenutí požádat si o vrácení řidičského oprávnění. Žalovaný odkazuje na skutkově totožný případ, jenž hodnotil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35.

K naplnění materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že protiprávní jednání žalobce zcela jistě ohrožuje zájem společnosti chráněný právní úpravou provozu na pozemních komunikacích, kterou je jeho bezpečnost. Správní orgán prvního stupně dle žalovaného správně uvedl, že nebezpečnost jednání žalobce spočívá v tom, že vykonával činnost, k níž nebyl oprávněn, přičemž zákon o silničním provozu k řízení motorového vozidla vyžaduje držení příslušného řidičského oprávnění. Správně správní orgán hodnotil jako společensky nebezpečné i dobu trvání tohoto stavu. Skutečnost, že žalobci bylo dne 28. 6. 2016 řidičské oprávnění vráceno, nemá jakýkoliv vliv na skutkový stav ke dni spáchání přestupku a na hodnocení materiální stránky přestupku. Pohnutka není znakem skutkové podstaty řešeného přestupku, proto ani nemusela být správnímu orgánu známa.

Co se týče uložené sankce za přestupky, žalovaný konstatoval, že dle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků. Správní orgán tedy ukládal sankci (pokutu) podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož dle tohoto ustanovení se ukládá sankce za přísněji postižitelný přestupek, tedy přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, a zákaz činnosti podle ust. § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu zákaz činnosti uložit lze. Správní orgán prvního stupně při určení druhu sankce v souladu s ust. § 11 a § 12 odst. zákona o přestupcích přihlédl k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Správní orgán uložil žalobci pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí a zákaz činnosti na samé spodní hranici sazby. Správní orgán prvního stupně hodnotil jako okolnosti přitěžující, které tedy měly vliv na výši pokuty, která nebyla uložena na spodní hranici, ale byla zvýšena o jednu pětinu možného rozpětí, souběh deliktů jednání, úmyslnou formu zavinění jednoho z přestupků a také řidičskou minulost žalobce.

K námitce žalobce, že ode dne 31. 8. 2013 se nedopustil ani jednoho přestupku, v EKŘ se tedy nenachází přestupek mladší 3 let, žalovaný uvedl, že institut „zahrazení odsouzení“ je nutné vztahovat k okamžiku spáchání přestupku, nikoliv k okamžiku rozhodnutí o přestupku. Žalovaný se tak naprosto ztotožnil s odůvodněním výše sankcí, neboť již jen souběh dvou přestupků je natolik významná přitěžující okolnost, že již na základě této nelze uložit sankci (pokutu) na spodní hranici zákonné sazby.

Ohledně námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně nezapočetl do zákazu činnosti dobu zadržení řidičského průkazu v rozporu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích, žalovaný uvedl, že postup správního orgánu je správný a zcela v souladu se zákonem. Řidičský průkaz byl žalobci zadržen dne 2. 6. 2016 příslušníky Policie ČR po zjištění, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění, kdy si po výkonu sankce nepožádal o vrácení řidičského průkazu a řidičský průkaz ani neodevzdal. Řidičský průkaz proto nebyl obviněnému „zadržen“ v duchu ust. § 118a a násl. zákona o silničním provozu, ale byl de facto obviněnému „odebrán“, jelikož obviněný řidičský průkaz vůbec neměl mít u sebe.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

K jednotlivým žalobním námitkám:

První okruh námitek žalobce se týkal nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nereagoval na námitku žalobce, dle které měl správní orgán prvního stupně zopakovat ústního jednání a umožnit žalobci se k věci vyjádřit. Krajský soud dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné.

Předně není pravdou, že by se žalovaný s námitkou stran nenařízení nového ústního jednání nevypořádal. Žalovaný tak učinil na straně 3 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že žalobce zdravotní indispozici ničím nedoložil, ani nepožádal o prominutí zmeškání úkonu. Sám žalobce toto tvrzení nezpochybnil, pouze tvrdil, že nařízení nového ústního jednání bylo ve veřejném zájmu.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti také ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví v těch výjimečných případech, kdy se nemůže dostavit, byť se chce jednání zúčastnit. Realizace tohoto práva tedy směřuje k řádnému projednání přestupku.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl k ústnímu jednání konanému dne 24. 8. 2016 řádně předvolán doručením písemnosti *oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání přestupku* doručením této písemnosti dne 11. 7. 2016 fikcí do datové schránky s dostatečným předstihem. Žalobce byl touto písemností zároveň poučen o tom, že omluva z jednání musí být neodkladná, odůvodněná a písemná. Ve správním spise nefiguruje do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani po jeho vydání, žádná písemná omluva žalobce z nařízeného jednání (ostatně ani žalobce netvrdí, že by se z jednání omluvil).

Z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 8. 2016 vyplývá, že správní orgán prvního stupně nepovažoval za nutné provést výslech žalobce, neboť shromážděné důkazy, jejichž výčet je v protokolu zaznamenán, považoval za dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu. Zároveň žalobce neprojevil zájem se projednání věci osobně účastnit. Neúčast žalobce však nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán prvního stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly, a kterými ostatně provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce. Osobní účast žalobce u jednání proto ani nebyla nutná.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), obecně shrnuje tři podmínky, které musí být splněny, aby mohla být omluva z přestupku považována za náležitou. Těmito podmínkami jsou:

1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve.

2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí.

3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.

Soud zdůrazňuje, že hodnocení toho, zda se jedná o náležitou omluvu, je věcí správního uvážení a správní orgán prvního stupně jej provádí i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Správní orgán prvního stupně tak z důvodu absence jakékoliv omluvy nemohl předpokládat, že by žalobce na zopakování ústního jednání měl zájem a z průběhu správního řízení ani nevyvstala nutnost na osobní účasti žalobce při jednání. Soud uzavírá, že žádné z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nedopadá na nyní řešený případ, neboť se vždy jednalo o zhodnocení, zda omluva obviněného z ústního jednání byla řádná či nikoliv. Vzhledem k tomu, že žalobce svou neúčast na jednání neomluvil žádným způsobem, ani se o to nepokusil, nebylo lze ze strany správního orgánu omluvu žalobce jakýmkoliv způsobem hodnotit.

Taktéž není přiléhavé tvrzení, že by byl správní orgán prvního stupně povinen žalobci opětovně zasílat výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí v případě, že žalobce nehodlal nařídit nové ústní jednání.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*

O této možnosti byl žalobce informován již v písemnosti *oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání přestupku*, kdy správní orgán uvedl, že jako obviněný z přestupku má žalobce právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále se zde podává, že toto právo bude obviněnému umožněno realizovat u ústního jednání. Toto poučení je současně výzvou správního orgánu prvního stupně obviněnému k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. Správní spis po ústním jednání nebyl dále doplňován o žádné další podklady pro vydání rozhodnutí. Není tedy ani na místě tvrzení žalobce, že mu nebyla dána možnost ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když o této možnosti byl žalobce řádně ze strany správního orgánu prvního stupně poučen a měl tak možnost učinit při ústním jednání, na něž se bez řádné omluvy nedostavil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS).

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, dle níž se žalovaný nezabýval otázkou zavinění a toho, zda žalobce mohl vědět, že ode dne 5. 3. 2014 pozbyl řidičské oprávnění, neboť byl zmocněncem uveden v omyl, že byla podána žaloba současně se žádostí odkladného účinku. Žalobce dále nebyl vyzván k odevzdání řidičského průkazu a prokazatelně byl několikrát od roku 2014 zastaven a lustrován Policií ČR s negativním výsledkem. Soud dospěl k závěru, že se otázkou zavinění přestupku spočívajícím v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění žalovaný dostatečně zabýval na straně 9 napadeného rozhodnutí, kde rozvedl, že v případě, že zmocněnec nepostupoval v souladu se sjednanou plnou mocí, nelze promítat do dalšího správního řízení.

Podle ust. § 34 odst. 1 správního řádu *zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonu zástupce vznikají práva a povinnosti zastoupenému.*

Pokud žalobce v podané žalobě namítá dobrou víru žalobce, který spoléhal ve věci soudního přezkumu rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, pak je třeba obecně uvést, že byť zmocněnec jedná jménem zastoupeného, práva a povinnosti z tohoto jednání vznikají přímo zastoupené osobě. Žalobce je odpovědný za to, jakého si v průběhu řízení vybere zástupce. Pro zákonnost řízení není podstatné, zda zástupce bude řádně informovat o průběhu řízení zastoupeného a činit vše v nejlepším ku prospěchu zastoupeného, neboť toto je věcí vzájemných vztahů mezi zástupcem a zastoupeným, nikoli vztahu mezi správním orgánem a zastoupeným účastníkem řízení. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 12. 2015, č. j. 11 A 46/2015-18: „*Důsledky jednání či nečinnosti zmocněnce jdou vždy k tíži zastoupené osoby. Osoba, která si zvolí zmocněnce, nemůže, jakkoli ji o tom dosavadní jednání zmocněnce utvrzuje, v dobré víře spoléhat na řádné jednání zmocněnce v souladu s pokyny, které zmocněnci uloží (§ 34 odst. 1 správního řádu z roku 2004).*“ Pokud žalobce měl za to, že žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje podána byla a nezajímal se o průběh řízení či jeho výsledek, toto ignoroval, i přesto, že byl zastoupen a nepřiměřeně na to spoléhal, nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce je za přestupek odpovědný, neboť jednal zcela nedbale.

Pokud žalobce pověřil zmocněnce k zajištění právních služeb v jeho záležitostech, nezabývá se tím odpovědností vůči třetím osobám v případě, že předmětné služby nebyly poskytnuty v patřičné kvalitě. Nekvalitní služby zmocněnce nemohou svědčit ve prospěch žalobce a nezabývají jej odpovědností tam, kde postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Závěr žalobce o absenci zavinění přestupku by znamenal praktické znemožnění fungování právního státu, pokud by bylo připuštěno, že subjekt, který se na základě svého rozhodnutí nechá v právních vztazích zastupovat, není z těchto vztahů odpovědný. Tím by došlo také k závažnému narušení právní jistoty u úkonů, které by činili zmocněnci vůči třetím osobám.

Co se týče skutečnosti, žalobce k odevzdání řidičského průkazu nebyl vyzván, podle ust. § 94 odst. 2 zákona o silničním provozu *řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského*

průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odst. 1. Toto poučení se zároveň nachází v rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 12. 9. 2013, spr. př., jímž byla žalobci uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel v trvání 6 měsíců. Nebylo tak povinností správních orgánů žalobce k odevzdání řidičského průkazu vyzývat.

Tvrzení žalobce, že byl několikrát Policií ČR kontrolován a lustrován, nemůže nic změnit na správním orgánu prokázané skutečnosti, že žalobce dne 2. 6. 2016 řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Navíc při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí není jednoduše zjištělné, zda řidič řidičským oprávněním disponuje či nikoliv.

Nadto soud dodává, že správní orgán prvního stupně nepochybil, když nenařizoval ústní opětovné ústní jednání, aby zjistil, z jakého důvodu žalobce řídil bez řidičského oprávnění, neboť to mělo mít vliv na posouzení otázky zavinění. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti. Takový postup v rozporu se zásadou materiální pravdy není. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda žalobce jednal zaviněně. Takto formulovaný výrok lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí žalobcem vzpomínané zásady *in dubio pro reo*. Pokud je spáchání přestupku prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno (ostatně v daném případě žalobce se správním orgánem prvního stupně vůbec ani nekomunikoval), a takové skutečnosti nevystaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybyly, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jaké povinnosti mu stanovuje zákon o silničním provozu.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s námitkou směřující k nesprávnému hodnocení materiální stránky správním orgánem prvního stupně. Soud tuto námitku opět shledává nedůvodnou, neboť s přezkumem materiální stránky přestupku se žalovaný zabýval na straně 11, kde se zcela ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu a dodal, že nebezpečnost jednání žalobce spočívá v tom, že vykonával činnost, k níž nebyl oprávněn.

Soud k tomu dodává, že v případě, kdy žalobce naplnil svým jednáním formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu], je zásadně

naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti krajský soud neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí žalobce. Společenskou nebezpečnost přestupku nemůže ani snížit skutečnost, že dne 28. 6. 2016 bylo žalobci řidičské oprávnění vráceno, popř. že dne 7. 6. 2016 zdravotní i odbornou způsobilost prokázal, neboť jak správně uvedl žalovaný, hodnocení materiální stránky přestupku se pojí se dnem spáchání přestupku.

Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť se žalovaný neměl vypořádat s námitkami stran přestupku držení mobilního telefonu za jízdy. I tuto námitku soud shledává nedůvodnou.

Žalovaný konstatoval, že přestupek spočívající v držení telefonu v ruce při řízení nebyl dokumentován žádnými technickými prostředky, jediným usvědčujícím důkazem je tak tvrzení policisty (oznámení přestupku a svědecká výpověď). Žalovaný tak detailně posoudil, zda je svědectví policisty dostatečně průkazné a z jakého důvodu se přiklonil k verzi policisty a nikoliv žalobce.

K poukazu žalobce, že je jeho vozidlo vybaveno tzv. sadou handsfree soud konstatuje, ve shodě s odůvodněním žalovaného, že dané tvrzení nijak neprokazuje skutečnost, dle níž žalobce netelefonoval ze svého mobilního telefonu, který měl mít podle svědecké výpovědi při sobě. Vlastní handsfree nelze považovat za důvod, který by žalobce zbavoval podezření ze spáchání přestupku, neboť mobilní telefon lze použít i bez tohoto příslušenství. Samotná existence handsfree sady ve vozidle žalobce nevylučuje skutkové zjištění policisty, že žalobce telefonoval za jízdy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23). Nutno také podotknout, že žalobce ani neuvedl, že by v ruce držel jiný předmět než mobilní telefon, ačkoliv s tímto přístrojem byl policistou spatřen.

Co se výpisu hovorů týče, soud souhlasí s odůvodněním žalovaného, že tento důkaz je nadbytečný, neboť podstatou ohrožujícího jednání není telefonování, ale držení telefonu při řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 As 305/2016-46). Existence zařízení nevylučuje svědkem popsané jednání žalobce, a to manipulaci s mobilním telefonem levou rukou u levého ucha.

Správní orgány při rozhodování o vině žalobce vycházely předně ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty. Žalobce však v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přdestřel odlišnou verzi skutkového děje než tak, jak jej popsal policista.

Správním orgánům tak nezbylo, aby se vypořádaly s verzí skutkového děje žalobce a svědecké výpovědi zasahujícího policisty. Soud před vlastním hodnocením zjištěného skutkového stavu předesílá, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má a priori vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Soud se tak zabýval otázkou, zda je věrohodná výpověď policisty s protichůdnými tvrzeními žalobce.

Z oznámení o přestupku sepsaném na místě dne 2. 6. 2016, popř. 7. 6. 2016 se podává, že žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu a dále, že *při jízdě po ulici Dornych držel v ruce hovorové zařízení*. Žalobce se nedostavil k nařízenému jednání, jak již uvedeno shora, kdy také byl vyslechnut svědek – policista, jehož výpověď žalobce nyní zpochybňuje. Poprvé svou verzi příběhu popsal žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (stejně jako v žalobě). Z úředního záznamu a výpovědi svědka vyplývá, že na místě kontroly se nenacházela jiná osoba kromě řidiče – žalobce. Správní orgány v řízení o přestupku žalobce vzaly za zásadní důkaz, kterým byl výslech svědka – zasahujícího policisty. Svědek vypovídal v souladu s oznámením přestupku. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, z něhož vyplývá, že policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42 a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47).

V obecné rovině se svědectví policisty vykonávajícího dohled nad provozem na pozemních komunikacích příkládá vysoká míra věrohodnosti. Z objasněného průběhu dopravní kontroly nelze dovozovat, že by šlo o průběh nestandardní, jdoucí nad rámec okolností, za nichž byl žalobce zastaven, a který by mohl ukazovat na zaujatost policisty vůči žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114: *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“* Správní orgány se přiklonily k verzi, kterou vypověděl zasahující policista, a to, že žalobce za jízdy držel v ruce mobilní telefon, neboť výpověď policisty k okolnostem spáchaného přestupku

byla podpořena o podklad jím zpracovaný. Policista výpověď podával jako osoba úřední bez jakéhokoli vztahu k žalobci.

Správní orgány považovaly výpověď policisty za dostačující a řádně osvětlující skutkový stav. Pro doplnění soud zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2011, č. j. 9 As 42/2011-79, dle něhož: „*Na úvod Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jehož aplikovatelnost na řízení o přestupcích plyne z odkazu na obecné předpisy ve správním řízení, obsaženého v § 51 zákona o přestupcích, hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocením důkazů se přitom rozumí myšlenková činnost, kdy je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, zákonnosti a též pravdivosti, případně věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich důležitosti rozhodující orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce zákonnosti zkoumá, zda důkazy byly opatřeny a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti pak mj. předpokládá posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí rozhodující orgán vyhodnotit věrohodnost této výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, dále k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování svědka při výslechu (jeho přesvědčivost, jistota či plynulost výpovědi) a rovněž poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů, tj. do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, případně zda se vzájemně doplňují. Celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.*

V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) toho názoru, že rozhodnutí žalovaného shora uvedeným požadavkům bezesbytku dostalo. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, a náležitě odůvodnil, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů L. Š aj. J. T., a proč naopak neuvěřil svědecké výpovědi L. S., manželky stěžovatele. Stěžovatel v průběhu předchozího správního řízení svědectví obou policistů zpochybňoval poukazem na rozpory v jejich výpovědích, které se týkaly především vzdálenosti, v jaké jelo policejní vozidlo za později kontrolovaným vozidlem Suzuki, a dále přesné polohy zastavení policejního vozidla ve vztahu ke kontrolovanému vozidlu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že souhlasí se závěry žalovaného i krajského soudu, že tvrzení svědků o vzdálenosti či poloze zastavení vozidel představují toliko odhad uvedených veličin, a tedy se nemusejí zcela přesně shodovat. To však samo o sobě neznamena, že by tato skutečnost byla důvodem ke zpochybnění pravdivosti a objektivitě takto podaných svědeckých výpovědí. V předmětné věci je důležité, že z výpovědí obou svědků na základě odhadnutých vzdáleností jednoznačně vyplývá, že policejní hlídka se po celou dobu pohybovala v bezprostřední vzdálenosti za vozidlem Suzuki tak, aby toto

vozidlo měla neustále na dohled a aby v případě, že by toto vozidlo zastavilo, mohla rovněž bezprostředně zastavit. Oba svědci taktéž shodně uvedli, že s policejním vozidlem následně zastavili tak, aby viděli na levou stranu vozidla a na to, kdo z něj vystupuje. Policisté se přitom bez jakýchkoli pochybností shodli na tom, že jejich vozidlo u kontrolovaného vozidla Suzuki zastavilo bezprostředně, bez déletrvající prodlevy, že policisté měli na toto vozidlo (jeho levou stranu) dostatečný výhled a následně z něj viděli vystoupit pouze stěžovatele. Oba přitom vyloučili, že by stěžovatel vystupoval z jiného místa než z místa řidiče a že by z vozidla mohla bez povšimnutí policistů vystoupit jiná osoba. Při následné silniční kontrole policisté jinou osobu neviděli ani uvnitř vozidla Suzuki. Bylo tedy prokázáno, že v době jízdy se ve vozidle Suzuki nenacházela jiná osoba kromě stěžovatele, tj. že řidičem vozidla nemohl být nikdo jiný než právě stěžovatel. K věrohodnosti výpovědí obou vyslechnutých policistů pak Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že na svědky L. Š. a J. T. je nutno nahlížet jako na nezávislé, kteří neměli žádný vztah ke stěžovateli ani k projednávané věci. Policisté uvedeného dne prováděli běžnou silniční kontrolu a na rozdíl od stěžovatele neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svou služební povinnost.“

Soud považuje za dostatečné odůvodnění, dle kterého oznámení přestupku a výpověď zasahujícího policisty postačovaly správnímu orgánu prvního stupně jako důkazy ke zjištění skutkového stavu. V rámci odůvodnění se správní orgán musí vypořádat jak s provedeným dokazováním, tak i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení. Z tohoto důvodu musí být odůvodnění v maximální možné míře vyčerpávající, přesvědčivé a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí. K této vadě rozhodnutí jak správní orgán rozhodující o opravném prostředku, tak i soud přihlíží z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 14/2007-81, č. 212/2008 Sb. NSS). Z výše uvedeného považuje soud za dostatečné odůvodnění, proč se správní orgány přiklonily k verzi předestřené policistou. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by žalobce stíhal. Policista žalobce neznal a při zastavování vozidla nevěděl, kdo konkrétně je řidičem. Nebyla také zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti z jeho strany. Žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také jednání policisty lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté. Na rozdíl od policisty měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil v žalobě.

Krajský soud také podotýká, že žalobce měl možnost při ústním jednání svědka konfrontovat, aby mobilní telefon specifikovat, popř. mu klást jiné dotazy, na které se dle jeho názoru měl správní orgán zaměřit. Svá tvrzení však žalobce poprvé předeseílá až v odvolání, kdy tak dle soudu opět mohl učinit již dříve v průběhu správního řízení, navíc žalobce nepředložil žádné konkrétní důkazy k prokázání svých tvrzení.

K závěru žaloby žalobce namítl nezákonnost vyměřené pokuty ve výši 30 000, neboť nesouhlasí s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že byl žalobce v posledních třech letech třikrát sankcionován. Ani této námitce soud nepřisvědčil.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *„při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.“*

Za polehčující okolnost je možno žalobci dle prvostupňového rozhodnutí přisuzovat skutečnost, že se žalobce dopustil nedbalostního jednání ve vztahu k řízení vozidla bez řidičského oprávnění a obdobného jednání se doposud nedopustil. Naopak jako přitěžující okolnost správní orgán zmiňuje to, že svým jednáním porušil současně dvě ustanovení zákona o silničním provozu, dále se jednalo o úmyslné spáchání deliktu držení hovorového zařízení a ze záznamů v kartě řidiče vyplývá, že žalobce byl v posledních třech letech třikrát sankcionován za porušení zákona o silničním provozu.

Žalobce spáchal nyní projednávané přestupky dne 2. 6. 2016. Podle výpisu z evidenční karty žalobce vyplývá, že za předchozí přestupky byl sankcionován ve dnech 6. 8. 2013, 11. 7. 2013 a 5. 3. 2014, kdy tato rozhodnutí nabyla právní moci. Je tak zcela jasné, že se jedná o přestupce, který jako řidič motorového vozidla není řidičem zcela ukázněným a respektujícím platné právní předpisy a v tomto směru byla osoba žalobce posuzována správně, když podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích je nutné přihlídnout také k sobě pachatele.

V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, publ. pod č. 2291/2011 Sb. NSS, v němž judikoval, že správní orgán byl při rozhodování o výši sankce za přestupek (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o přestupcích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva spočívající v zahlázení odsouzení. Na tento rozsudek navázal rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. 2912/2013 Sb. NSS, podle něhož *„je třeba institut zahlázení odsouzení dle trestního zákoníku, resp. zákonnou fikci, že se na dotyčného hledí jako by nebyl odsouzen, analogicky aplikovat ve prospěch žalobce i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný postup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v řízení trestním. Na druhou stranu soud konstatuje, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem“.* Správnímu orgánu tedy nic nebránilo, aby přihlédl i k zahlázeným přestupkům při zvažování aspektu osoby pachatele,

pro hodnocení osoby pachatele jako přitěžující okolnosti tedy není podstatné, které v minulosti spáchané přestupky jsou již zahlazené.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného má odůvodnění sankce správním orgánem za dostačující, neboť je z něho zřejmé, z jaké důvodu uložil dané sankce. Z odůvodnění taktéž vyplývá, které okolnosti byly přitěžující a které naopak polehčující. Sankce ve formě pokuty byla stanovena při spodní hranice zákonného rozpětí 25 000 až 50 000 Kč. S ohledem na poměr polehčujících a přitěžujících okolností za situace, kdy přitěžující okolnosti převažují, se jedná o zcela adekvátní výši pokuty, použití moderačního práva soudu tudíž nepřipadá v úvahu.

Dále dle žalobce měl správní orgán prvního stupně blíže rozvést otázku započtení sankce a tato měla být zároveň obsahem výroku prvostupňového rozhodnutí.

Podle ust. § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu *je policista oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz*. Důvody uvedenými v ust. § 118a odst. 1, konkrétně písm. h) *řídil motorové vozidlo, přestože mu byl soudem uložen trest nebo správním orgánem uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel*.

Podle ust. 118c odst. 3 téhož zákona *doba zadržení řidičského průkazu se započítává do doby výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, pokud byla tato sankce nebo tento trest řidiči uložen za skutek, za který mu byl zadržen řidičský průkaz*.

Ze zákona tak vyplývá, že k započtení sankce ze strany správního orgánu prvního stupně dojít nemohlo, neboť žalobci byl zadržen řidičský průkaz podle § 118a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu na základě dříve uložené sankce zákazu řízení motorových vozidel a jejího nerespektování ze strany žalobce. Správní orgán prvního stupně tak své závěry správně odůvodnil, je z nich patrné, proč byl žalobci řidičský průkaz zadržen a z jakého důvodu nedošlo k započtení sankce. Žalovaný pak tyto závěry rozvedl na základě odvolací námitky žalobce.

Podle ust. § 77 zákona o přestupcích *musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1)*.

Jak plyne z § 77 zákona o přestupcích, výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat, co se týče sankce, druh a výměru, což bezesporu prvostupňové rozhodnutí obsahuje.

Vzhledem k tomu, že nedošlo k započtení doby do zákazu řízení či k jiné skutečnosti, není třeba žádný další údaj do výroku doplňovat.

Krajský soud tak na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. ledna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně